

CIA EL MARTELL PRESENTA

ROBERT

DE LAIA ALSINA FERRER

AMB ROBERT GONZÁLEZ

Una coproducció de

el martell

Amb el suport de

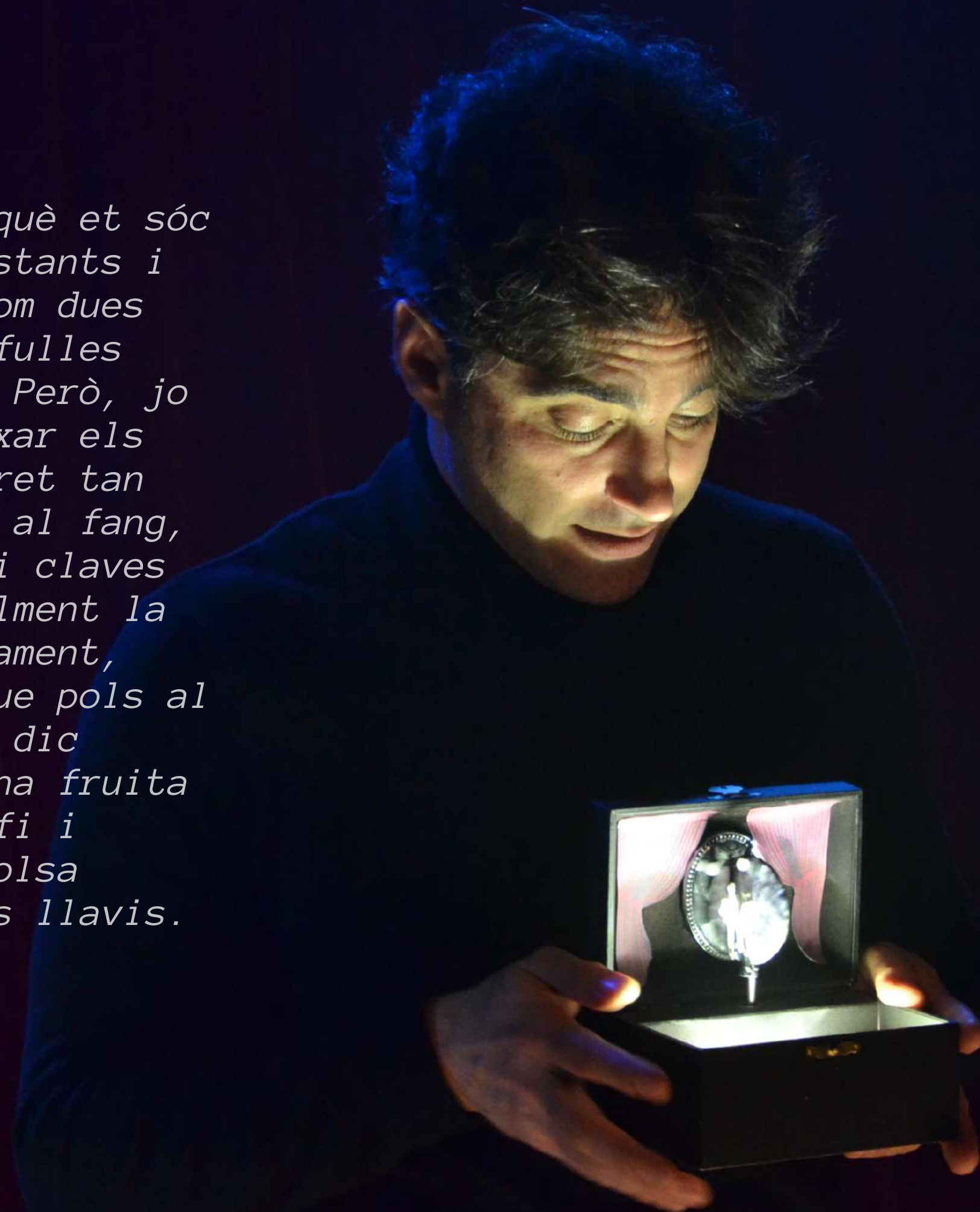

Introducció

"Robert" és una història d'amor entre un actor i la seva dramaturga, un monòleg basat en fets reals i inscrit en el moment present, és a dir, en el context d'una societat heteropatriarcal la qual condiciona fins els aspectes més íntims i personals de la nostra vida. Però "Robert" no és, en cap cas, un pamflet. Es tracta d'una revisió crítica i autobiogràfica sobre com els mecanismes masclistes patriarcals no són aliens a les dones i com la manera com s'aprenen l'amor i el desig no és innòcua, sinó que, sovint, esdevé la forma d'insaturar-nos una estructura de dominació i de control. Perquè com deia l'activista feminista Kate Millett: "L'amor és l'opi de les dones, com la religió ho és de les masses. Mentre nosaltres estimàvem, els homes governaven."

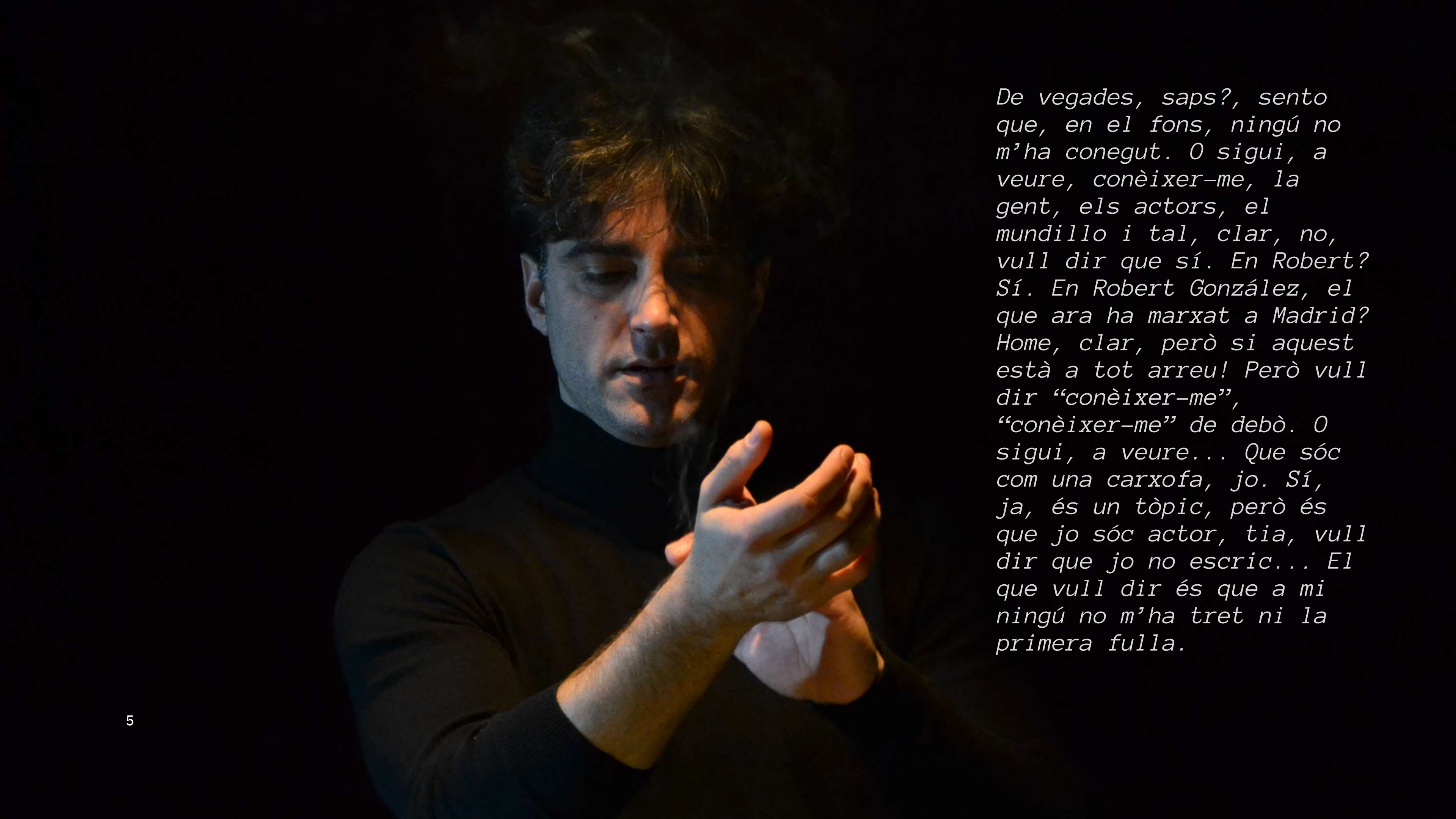
*I tu t'encens de cop perquè et sóc
esca, però dubtes uns instants i
els llavis et tremolen com dues
fulles mortes –com dues fulles
tendres!, tu em retopes. Però, jo
m'acosto a tu i faig baixar els
dits fins aquell teu indret tan
recòndit i humit i furgo al fang,
i xiscles i et cargoles i claves
les ungles al meu pit talment la
terra on ara, desesperadament,
arrelaries. No ets més que pols al
vent del meu capritx, et dic
mentre et queixalo com una fruita
àcida i tu et fons, per fi i
irremeiablement, en la molsa
tendra i humida dels meus llavis.
Per fi. Per fi. Per fi.*

Sinopsi

Davant la frustració que la Laia sent pel rebuig amorós d'en Robert, li proposa tirar endavant un espectacle amb l'objectiu ocult de viure als escenaris un amor que no pot viure a la vida real. En Robert, però, aviat descobrirà que, acceptant la proposta de la Laia, s'ha fet esclau, sense adonar-se'n, del seu desig i, en un intent de trencar les cadenes que el lliguen, emprendre, contra ella, una terrible venjança. A partir d'aquí, el present escènic es convertirà, per als dos, en un espiral infernal de mort i dolor en què només pot sobreviure qui sigui capaç de destruir l'altre.

*De vegades, saps?, sento
que, en el fons, ningú no
m'ha conegut. O sigui, a
veure, conèixer-me, la
gent, els actors, el
mundillo i tal, clar, no,
vull dir que sí. En Robert?
Sí. En Robert González, el
que ara ha marxat a Madrid?
Home, clar, però si aquest
està a tot arreu! Però vull
dir “conèixer-me”,
“conèixer-me” de debò. O
sigui, a veure... Que sóc
com una carxofa, jo. Sí,
ja, és un tòpic, però és
que jo sóc actor, tia, vull
dir que jo no escric... El
que vull dir és que a mi
ningú no m'ha tret ni la
primera fulla.*

Nota de l'autora

Si avui podem presentar-vos aquest espectacle és perquè jo un dia em vaig enamorar d'en Robert. Potser una confessió d'índole tan personal pot semblar fora de lloc, però arribar fins aquí no ha estat fàcil i per això vull posar-ho en valor, perquè fer front a un amor no correspost mai no ho és. Tanmateix, “Robert” neix, precisament, de la necessitat visceral d'explorar els límits del teatre i de l'art, de posar-nos en risc. És per aquest motiu que, lluny de recrear un univers de ficció darrere del qual els seus creadors podem refugiar-nos, “Robert” ens posa a nosaltres mateixos sobre l'escenari, convertint els nostres cossos, la nostra biografia i la nostra intimitat en material dramàtic descarnat, en carronya sagnant que un espectador, àvid i famolenc, devorará. “Robert”, és, per tant, una autoficció despietada on l'important no és si allò que s'explica sobre l'escenari és realment veritat, sinó que el públic s'ho empassi i s'empassi, també, la pitjor versió de nosaltres, aquella que, per empatia, el traslladarà als seus baixos fons, als baixos fons del seu propi desig. És per aquest motiu que ens posem a nosaltres mateixos sobre l'escenari, perquè entenem que, només si ens atrevim a violentar-nos a nosaltres com a creadors, serem capaços de violentar també l'espectador.

“Robert” és, d'altra banda, un text feminista, però no d'un feminisme complaent, estètic i pamfletari, sinó d'un feminisme de fons, un feminisme incòmode i incorrecte, que, rebel i subversiu, contesta i critica el masclisme que practiquen i prediquen tant la societat com els homes, però també aquell masclisme invisible que portem les dones a dins. Aquell masclisme que veritablement ens fa esclaves. Aquell que converteix el nostre propi desig en un mecanisme de control i de submissió. I és així com la història particular que explica aquest text (la història de desamor entre en Robert i jo mateixa) es converteix en una història universal i en una reflexió en clau de gènere de caràcter polític.

I en aquest moment, just en aquest moment de brisa suau i lluna roja, de fred intens i d'un romanticisme dolç que ens abriga i s'enfila pel remolí on neixen somnis i cabells, la miro, em mira i la Laia es pixa a sobre. Així. Just en aquest moment. Just quan el mot desitjat, tant temps esperat, surt per fi de la meva boca clement, la miro, em mira i es pixa a sobre. (Pausa.) Sí, Laia, sí. No una goteta. No un petit regalim. Et vas pixar a sobre sencera. Tota sencera.

Sobre l'espectacle

Un escenari clàssic sospès enmig del no-res presideix l'espai escènic. Però es tracta d'un escenari real o és que ens trobem dins del cap de l'autora? Un escenari perfecte, ideal, on poden tenir-hi lloc totes les fantasies, però que esdevindrà, també, el patíbul tenebrós del desig de la Laia, on en Robert, potser, morirà. Però morirà sol o la mort de l'actor implicarà, necessàriament, la mort de la dramaturga? I és que, en escena, "Robert", més que un monòleg, esdevé un diàleg frenètic entre l'actor, que s'interpreta a ell mateix, i un gran receptor absent, la seva dramaturga, de qui ell en rebutja l'amor. Es tracta, així doncs, d'un espectacle pervers en què l'actor parla, però en què la dramaturga escriu, donant lloc a un angoixant joc de matrioxques impossible on mai se sap qui és l'emissor de les paraules que són dites. És la Laia qui les escriu o és en Robert qui les improvisa? Qui sotmet a qui? Qui és la víctima i qui el botxí? "Robert" és, per tant, una espiral sense fi de dolor en què la tragèdia es mescla amb la comèdia -tot sovint molt més feridora-, fent de la riallada una punyalada mortal. "Robert" és, al cap i a la fi, un actor dominant un escenari on tot li és a mida. Fent i desfent al seu gust i amb total impunitat, com a bon mascle alfa que és. Un mascle alfa que només l'autora de l'obra pot arribar a matar.

Tu m'has volgut tenir aquí, ella m'ha volgut tenir aquí. Aquí. Amb tu. En aquest escenari. (Riu.) Macarrons, xocolata, formatge... (Riu.) Aquí. Fins les últimes conseqüències. (Riu.) Cargolant-me, si era precis, com el cuc i l'heroi, entre estossecs i dolor. (Riu.) Com l'heroi, com el cuc que tu em vols, que tu em veus, que tu em vius, que tu creus que sóc. (Riu.) Però ara ets tu. (Riu.) Ara és ella. (Riu.) Qui plora sang (riu), qui s'arrenca els cabells, les ungles (riu), qui escriu el meu nom i l'esborra, qui estripa el paper un cop i un altre. (Riu.) Qui sent, dins del ventre, les cremades mortals que ara jo m'infligeixo a la pell. (Riu.) No pots suportar veure'm patir i plores. Plora. Plora per mi. Esgarip d'estornells, úter eixut, tardor assassina... (Riu.) Plora. Plores i un plaer punxant, tallant, s'apodera de mi i m'esclata als budells, a l'esòfag. Volen els corbs, xisclen les hienes. (Riu) Ric, ric. No deixaré de riure. Em destruiré si cal fins destruir-te, fins destruir-la. (Riu) Em cremaré, si cal, cada centímetre. (Riu) Serà, per tu, una lenta agonia. Fins a morir. I morirà. Moriràs de set al meu desert. T'ofegaràs, seré la sorra que et taparà la boca. Vomitarà, li compraré la bilis a canvi d'un camell. (Riu.) Seré el sol que t'encega, la teva pell que, com el guix, es va engrunant i va caient. (Riu.) No passaré l'escombra, Laia. (Riu.) Proxeneta del dolor, la teva mort serà, altre cop, l'aposta més segura. I l'obra continua, Laia. L'infern serà per sempre, Laia. Mentre jo segueixi aquí, aquí, en aquest escenari. En el teu escenari. (Riu.) I d'aquelles sis llavors en creixeran magranes. I per a tu – t'ho juro– la primavera, no tornarà mai més.

Fitxa artística

Text i direcció · Laia Alsina Ferrer

Ajudantia de direcció · Cristina Arenas

Interpretació · Robert González Ramírez

Efectes especials · Marçal Bayona

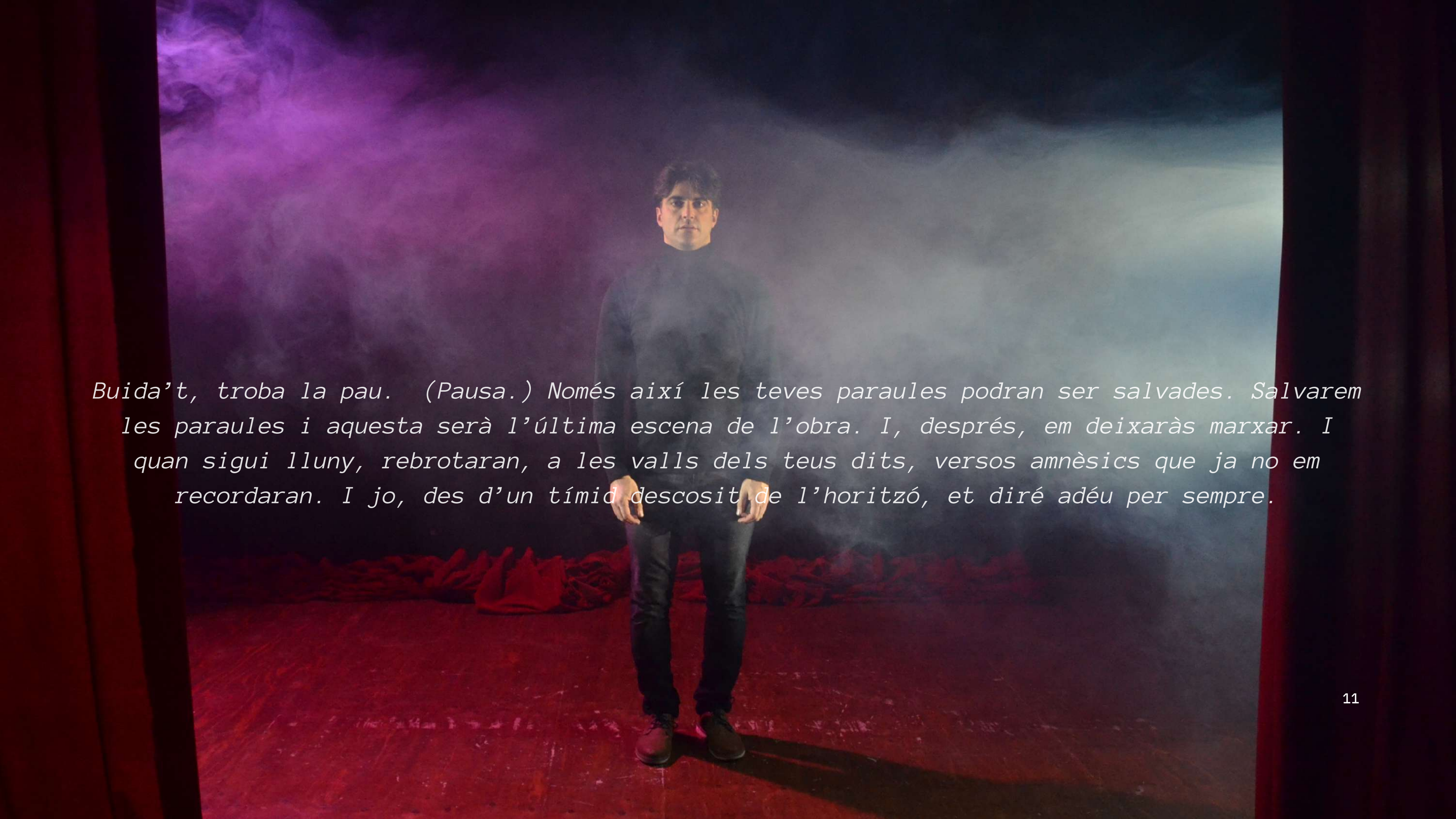
Escenografia i vestuari · Carlota Masvidal

Il·luminació · Maria Sistac

Producció executiva · Marina Marcos

Una coproducció de cia. El martell i El Maldà, en residència a Sala Melmac

A man with dark hair, wearing a dark turtleneck sweater and dark jeans, stands in the center of a stage. The floor is a vibrant red. Behind him, a large, billowing cloud of smoke or fog fills the upper half of the frame, transitioning from a deep purple on the left to a dark blue on the right. The lighting is dramatic, highlighting the man against the smoky background.

Buida't, troba la pau. (Pausa.) Només així les teves paraules podran ser salvades. Salvarem les paraules i aquesta serà l'última escena de l'obra. I, després, em deixaràs marxar. I quan sigui lluny, rebrotaran, a les valls dels teus dits, versos amnèsics que ja no em recordaran. I jo, des d'un tímid descosit de l'horitzó, et diré adéu per sempre.

Fitxa tècnica

Gènere

Tragicomèdia

Tipologia

Espectacle de sala (disposició a la italiana)

Durada

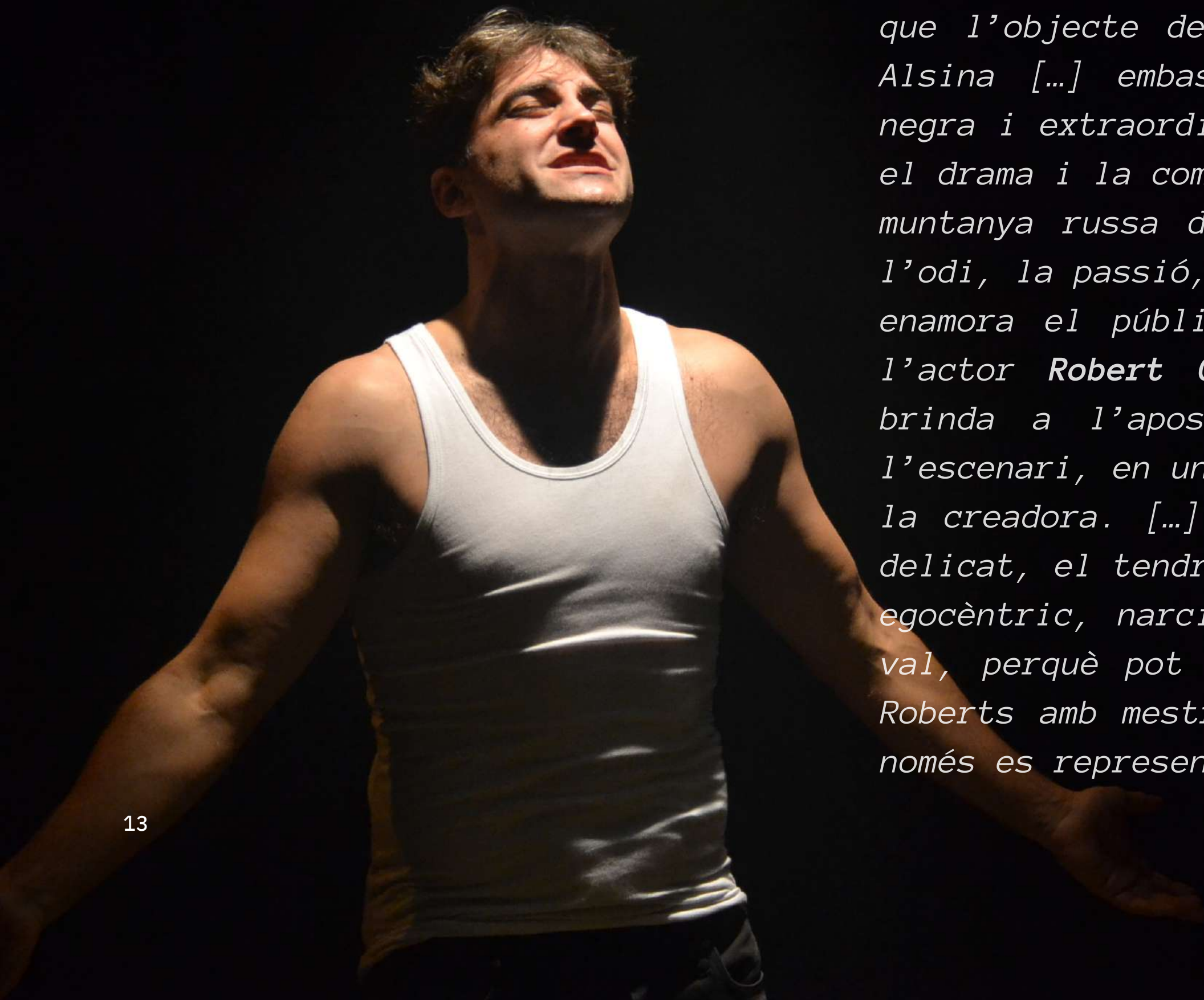
80 minuts

Estrena

Preestrena: 30/01/2021, Sala Melmac (Barcelona)

La crítica ha dit

*“Robert” no és una peça ensucrada on una noia es lamenta del seu desamor i vessa llàgrimes a cada cantonada tot esperant que l’objecte del seu desig es redimeixi i obri els ulls. Alsina [...] embasta un text poètic d’una bellesa extrema, negra i extraordinària, segell de la casa. [...] Bascula entre el drama i la comèdia, entre el torbament i la rialla, en una muntanya russa de piruetes semàntiques que abracen l’amor, l’odi, la passió, el plaer i la pena, i que, irremeiablement, enamora el públic. I qui és en Robert de “Robert”? Doncs l’actor **Robert González**, que està sublim. L’intèrpret es brinda a l’aposta i assumeix portar la veu d’Alsina a l’escenari, en una divertida complicitat i picada d’ullet amb la creadora. [...] Quin Robert és en Robert? El sensible, el delicat, el tendre, el vulnerable, el romàntic o el depravat, egocèntric, narcisista i sodomitzador? Quin és ell? Tant se val, perquè pot ser tots alhora. González encarna tots els Roberts amb mestria, i fins i tot quan no els dona ànima i només es representa a si mateix.*

Contacte

www.elmartellteatre.com
elmartellteatre@gmail.com

DISTRIBUCIÓ:
Marina Marcos
931647778
marina@elmalda.cat

/ciaelmartell